

IF
LOVE
SOROZAT

*Ha valaha
újra
találkozunk*

ANA HUANG

Egy év elég, hogy idegenekből szeretőkké váljunk...

A tizenkilenc éves Farrah Lin életében először szerelmes lesz a Sanghajban töltött cserediáksága alatt. Teljesen biztos ebben. Az egyetlen probléma? Potenciális pasija az új barátnőjének a párja. Nincs rosszabb annál, mint olyasvalakit szeretni, aki elérhetetlen... vagy legalábbis Farrah úgy hiszi, szereti.

Vizsont akkor miért fantáziál folyamatosan valaki másról, különösen egy pimasz szőke sportolóról, akinek a világon a legnagyobb az egója (meg cuki gödröcskéi vannak)?

Blake Ryan – volt – a főiskolai amerikai foci legnagyobb sztárja, míg mindenki meglepetésére ki nem lépett a harmadik bajnoksága után. Ahelyett, hogy szembenézne a döntése következményeivel, Sanghajba menekül, és megfogadja, hogy nincs több foci, nincsenek kötöttségek, és nincs románc.

De akárhogy is próbálja, nem bír egy bizonyos barna lányt kiverni a fejéből... vagy a szívéből.

Ami egyszerű fizikai vonzalomként indul, valami sokkal mélyebbé válik, ahogy Blake-et és Farrah-t magával ragadja Sanghaj – és a kapcsolatuk – varázsa. De csak egy évük van, és rajtuk kívül álló erők próbálják elszakítani őket egymástól.

Vajon kiállja a kapcsolatuk ezt a próbát... vagy nem is szánta őket egymásnak a sors?

Ana Huang

leginkább az erotikus New Adult kortárs műfajban alkot. Regényeiben az érdekes, változatos karakterek felettébb rögzös és kanyargós utakon jutnak el a boldog végkifejletig (az olvasót pedig közben számos szórakoztató és igazán pikáns jelenettel örvendeztetik meg). Az olvasás és írás mellett Ana sokat utazik, imádja a forró csokit, és egyszerre több kitalált pasival él romantikus kapcsolatban.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.anahuang.com

[www.facebook.hu/PassionValogatás](https://www.facebook.com/PassionValogatás)

[www.facebook.hu/DreamKönyvek](https://www.facebook.com/DreamKönyvek)

„Ebben a könyvben minden benne van, aminek egy románcban lennie kell: okos, flörtös szócsaták, dráma, szívfájdalom, féltékenység és sebezhetőség, de ennek ellenére életszerűek és szerethetőek a szereplők. Imádtam ezt a történetet!”

Amazon

„Ha szereted a fülledten erotikus románcokat, akkor ezt a könyvet semmiképpen sem hagyhatod ki! Ana Huang igazán érti, hogyan bővölje el az embert. Hol szurkoltam a karaktereknek, hol meg akartam őket rázni, hogy térjenek már magukhoz. Imádtam!” **Goodreads**

„Szép története egy idegen helyen megtalált első igaz szerelemnek. Nagyon megkedveltem, és örökre a szívembe zártam a karaktereket. Én is beleszerettem Blake-be és Farrah-ba.”

Publishers Weekly

„A Twisted-sorozatot olvastam először, kíváncsi voltam erre a történetre is. Ana Huang igazi mesterként bánik a szavakkal, ezeket a szereplőket és perzselően forró szerelmüket is imádtam.”

B&N

ANA HUANG

*Ha valaha
újra
találkozunk*

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

NYOLC HÓNAPPAL KORÁBBAN

– Egy klasszikus tejes teát és egy mézes-tejes oolong teát kérek tápiókagyönggyel. Normál cukor, normál jég.

Farrah Lin egy húszjüanos bankjegyet csúsztatott át a pulton a pénztáros felé, aki elismerően mosolygott. Farrah csak négy napja volt Sanghajban, de már törzsven-dégnek számított az egyetemvárosi bubble teázóban. Úgy döntött, nem foglalkozik azzal, mit jelent ez a pénztárcájának és a derékbőségének.

Miközben a személyzet elkészítette a megrendelését, Farrah az itallapot nézegette. Ismerte a *nai cha* (tejes tea) és a *xi gua* (görögdinnye) írásjelet. Felismert néhány más kínai karaktert is, de nem annyit, hogy pontosan le tudja fordítani a szövegeket.

– Tessék. – A pénztáros átnyújtotta Farrah-nak az ita-lokat. – Viszlát holnap!

Farrah elpirult.

– Köszönöm.

Megjegyzés önmagának: megkérni Oliviát, hogy holnap inkább ő jöjjön.

Farrah kilépett az apró boltból, és az egyetem felé sétált. A nap már lemenőben volt, meleg, arany ragyogásban fürdette a várost. Kerékpárosok és motorkerékpárosok száguldottak el, harcoltak az autókkal a helyért a keskeny mellékutcában. Finom illatok áradtak az éttermekből, melyek mellett Farrah elhaladt; az ételek aromája szemét bűzével és építési por sokkal kevésbé kellemes szagával keveredett. Utcai árusok szólongatták a járókelőket; mindenfélét árultak; kalapot, sálát, könyvet, DVD-t.

Farrah elkövette azt a hibát, hogy szemkontaktust létesített az egyik ilyen eladóval.

– *Mei nu!*

Gyönyörű lány. Hízlgő lenne, ha Farrah nem tudná, milyen kemény eladási kísérlet követ minden ilyen üdvözlötet.

– Gyere, gyere!

Az idős árus intett neki, hogy menjen közelebb.

– Honnan jöttél? – kérdezte mandarin nyelven.

Farrah tétovázott egy kicsit, mielőtt válaszolt volna.

– Amerikából.

Mei guo. Hosszabban ejtette az utolsó szótagot, nem volt biztos abban, hogy ez a közlés árt vagy segít.

– Ó, Amerika. ABC – mondta az eladó elég öntudatosan. ABC: American Born Chinese. Amerikai születésű kínai. Farrah sokat hallotta ezt mostanában. – Van néhány nagyszerű könyvem angolul – mondta az eladó, azzal előkapta az *Ízek, imák, szerelmek* egy példányát. – Csak húsz kuai!

– Köszönöm, de nem érdekel.

– Mit szólnál ehhez? – A nő egy Dan Brown regényt vett elő. – Üzletet ajánlok. Három könyv ötven kuaiért!

Farrah-nak nem volt szüksége új könyvekre, és ötven kuai (kb. 7 dollár) drágának tűnt régi regények olcsó újranyomásáért. Az eladó azonban kedves idős hölgynek tűnt, és Farrah-nak nem volt energiája alkudozni vele.

Végignézte az angol címeket, és egyenesen a romantikus könyvekre koncentrált: Jane Austen, Nicholas Sparks, Jojo Moyes.

Oké, Sparks és Moyes szerelmi történeteket ír, nem romantikusakat, de mégis...

Tekintettel arra, hogy Farrah randi élete elég sivár volt, bármilyen romantikus kapcsolattal beérné, még akkor is, ha tragikusan végződik. Nos, talán nem halállal, hanem szakítással vagy ilyesmivel. Bármivel, ami bizonyítaná, hogy az örült, fülig-és-mindenestől szerelem, amiről a könyvekben írnak, amit a filmekben mutatnak, a való életben is létezik.

Egy kiábrándító, középszerűséggel telt gólyaévet követően, befuccsolt randik és gyenge próbálkozások után Farrah készen állt arra, hogy feladja a valóságot, és a fantáziavilág állandó lakója legyen.

– Ezeket elviszem.

Letette az italokat a földre, így kézbe vehette a *Büszkeség és balítéletet* (személyes kedvencét), a *Szerelmünk lapjait* és a *Mielőtt megismertelek* kötetet. Már mind egyiket olvasta, de egy újraolvasás nem árthat senkinek.

Farrah fizetett, az eladó valósággal sugárzott, és köszönetet mondott a vásárlásért, aztán figyelmét a következő járókelőre fordította.

– *Mei nu!* – szólította meg a kobaltkék ruhás fiatal nőt.
– Gyere, gyere!

Farrah a csuklója köré tekerte bevásárlótáskájának fülét, és felvette a két pohár italt. Közben a fiatal nő hári-totta az árus agresszív értékesítési próbálkozásait. Farrah gyorsan visszasetált az egyetemre, és vigyázott, hogy ne vegye fel a szemkontaktust több áruossal, nehogy beszíp-pantsa a környezet, és megint valami olyasmit vásároljon, amire nincs szüksége.

Megállt a kereszteződésnél. A lámpa zöldre váltott, de Farrah nem lépett le a járdáról; megvárta, amíg egy csoport tinédzser elindul, őket követte a dzsungelben, Sanghaj forgalmában.

A túlélés első szabálya Kínában: akkor menj át az úton, amikor a helyiek átkelnek. A tömeg biztonságot ad.

Mire Farrah megérkezett a Shanghai Foreign Studies University épületegyütteséhez, a külföldi tanulmányi program fogadó kampuszára, már megitta a teáját. Az üres poharat a közeli szemetesbe dobta, és kinyitotta a FEA előcsarnokának ajtaját.

A FEA, a Foreign Education Academy, vagyis a Külföldi Oktatási Akadémia az SFSU egyik legrégebbi épületében kapott helyet. A háromemeletes épületben nemhogy lift nem volt, de a belsőépítészet is sok kívánnivalót hagyott maga után. Az előcsarnok ígéretesnek tűnt – márvány-padló, rengeteg természetes fény áramlott be az udvarra néző nagy ablakokon keresztül, de a bútorzat egy része mintha egyenesen a 80-as évekből maradt volna ott (és nem klassz retró stílusúak).

Az ablakok alatt a fal mellett repedezett barna bőrka-napé állt az egymáshoz nem illő székek és asztalok mel-

lett. A forgatható magazinállvány roskadozott a *Time Out Shanghai* régi példányai alatt. A falakon kifakult kínai tájfestmények lógtak, az is növelte az avíttág érzését.

Farrah, mint általában, most sem tudta megállni, hogy gondolatban ne rendezze újra a teret. Ahogy felment a lépcsőn a második emeletre, lelki szemei előtt kicserélődött a jelenlegi bútorzat; párnázott fonott bambuszgarnitúra került a helyére, üveglapos asztalokkal, amelyek vizuálisan bővítenék az előcsarnok méretét. A régi akvarellek helyett ázsiai ihletésű művészi panelek lógnának a falakon; talán lótuszvirág-ábrázolások vagy szilvavirágok modern kínai kalligráfiával. Lehetne egy könyvespolcfa is, hogy...

– Ajjaj!

Farrah annyira belemerült a tervezési ábrándozásba, hogy a falnak ütközött. Kezét a homlokához kapta, ahogy a fájdalom az agyába hasított. Szerencsére nem érzett dudort.

Olivia buborékteája is érintetlen maradt, hála az égnek. Mert Olivia félelmetes tudott lenni, ha nem kapta meg a cukordózisát.

A fal megmozdult.

– Jól vagy? – kérdezte.

Egy két lábon járó, beszélő fal. Biztosan erősebben ütötte be a fejét, mint gondolta.

Farrah kikandikált a keze alól, és azt látta, hogy kristálykéek szempár néz vissza rá. Felismerte ezt a szempárt. A tavalyi *Sports Illustrated* címlapjáról bámult rá, a hozzá tartozó markáns arcból nézett kifelé. Az arc pedig vigyorgott.

A kék szempár most szórakozottan és aggodalommal nézett rá.

– Nem vagy fal – hebegte Farrah.

– Nem, nem vagyok fal.

A nem-fal összevonta a szemöldökét. Halvány mosoly játszott az ajkán.

– Sok mindennek neveztek már az életben, de ez új.

Farrah zavarában önkéntelenül elpirult. Annyian vannak itt, és neki éppen Blake Ryannel kellett összefutnia.

Bár egyáltalán nem volt sportrajongó, ismerte. Mindenki ismerte. Nagyon jóképű amerikaifutball-játékos Texasból, aki nemzeti felháborodást okozott, amikor az év elején otthagya a csapatát. A *Sports Illustrated* borítóján kívül Farrah emlékezett Blake-re az ESPN dokumentumfilmjéből, amelyben a legtehetségesebb főiskolai sportolókat mutatták be. Farrah szobatársa tavaly addig győzködte, míg megnézte a filmet, mert bele volt zúgva a CCU kosárlabdacsapatának irányítójába, és szüksége volt valakire, akinek áradozhat róla.

Ez volt Farrah életének legunalmasabb hetvenöt perce, de legalább bőven volt min legettetni a szemét. Egyikük sem volt kevésbé szexi, mint az előtte álló texasi.

Százkilencven centi magas, cserzett bőr, feszes izomzat, aranyzőke haj, jeges kék szempár, markáns arc, olyan arcél, hogy jeget lehetne vele vágni. Nem Farrah esete, de el kellett ismernie, ez a fiú tényleg nagyon szép. Blake úgy nézett ki, mint Apollón isten ábrázolása a hetedikes történelemtankönyvben, a görög mitológia részénél.

– Elég kemény vagy – mondta Farrah önkéntelenül. A szavak csak úgy kicsúsztak a száján.

Ugye ezt nem mondtam ki hangosan?

A kipirulás az arcáról a teste többi részére terjedt. Bármilyen erősen imádkozott, a padló, az a nyavalyás padló nem nyílt meg alatta, és nem nyelte el egészben.

Blake másik szemöldöke is felfelé mozdult.

– Úgy értem, a *mellkasod* nagyon kemény. Csak az. Semmi más. Bár biztos vagyok benne, hogy bármid kemény lenne, ha akarnád.

Öljetek meg!

A halvány mosoly széles mosollyá változott, arcán iker-gödröcskék jelentek meg. Az a két kis gödör halálos fegyver is lehetne.

– Ehhez nem férhet kétség – felelte Blake. – Különösen akkor, ha ilyen gyönyörű lány van a közelemben.

Farrah döbbenete csikorogva megtorpant.

– Ugyan már! Neked ez tényleg működik?

– Tessék?

– A nyálás csajozós szöveged. Neked tényleg működik?

– Igazán nem panaszkodhatok. Különben is, nézz rám

– mutatott magára Blake –, nincs szükségem csajozós szövegre.

– Hú! – Farrah a fejét rázta. *Tipikus öntelt seggfej.* – Nehéz lehet ilyen nagy fejjel járni.

– Baby, nem ez az egyetlen részem, ami nagy.

Farrah teljesen ösztönösen lepillantott Blake testének övön aluli részére. És lelki szemei előtt felvillant egy kép arról, hogy mi rejtőzhet a farmer anyaga mögött. Ettől kiszáradt a szája.

– Természetesen a mellkasomról beszélek – magyarázta Blake, és ekkor már rázkódott a nevetéstől.

Farrah tekintete felpattant az arcára.

– Én is úgy értettem.

Megint. Annyira zavarban volt, hogy a nyaka teljesen megmerevedett.

– Persze. És mivel a szemeddel már levetkőztetted, esetleg megejthetnénk...

– *Nem* vetkőztettelek le...

– Esetleg megejthetnénk a rendes bemutatkozást – nyújtotta a kezét. – Blake vagyok.

Farrah tudta, ki ő, és ezt mindketten tudták. Farrah mégis belement a játékba, mert 1) az anyja udvarias embernek nevelte; és 2) bár tudta Blake nevét, minden esély megvolt arra, hogy Blake nem ismeri őt. Rövid időre találkoztak az orientációs vacsorán az első este, de akkor hetven diák volt a FEA-n. Farrah maga sem emlékezett az emberek feléne nevére, akikkel akkor és ott találkozott.

– Farrah vagyok.

A nejlontáska fogantyúját a másik csuklójára csúsztatta, így kezét tudott fogni vele. Blake tenyere meleg és érdes volt. Amikor bőrük összeért, apró, váratlan elektromosság sistergett szét ereiben.

– Farrah, Kaliforniából – mondta Blake.

Farrah akkor sem lepődhetett volna meg jobban, ha az *Iliászt* kezdi el szavalni ógörögül.

– Emlékszel rám?

– Hogyan felejthettelek volna el?

Blake tekintetével végigpásztázta Farrah arcát, elidőzve a száján.

Farrah pulzusa hevesebben kezdett verni. Mert Blake az ellentéte volt annak, amit ő ideális romantikus hősinek tartott – magas, sötét és jóképű, érzékeny, művelt és olvasott –, de a fiú vonzereje tagadhatatlan volt. A szexiség úgy csöpögött belőle, mint kaptárból a méz.

– Tehát nem is kellett volna bemutatkoznunk egymásnak.

– Nem – mondta Blake, és közelebb lépett, de nem engedte el a kezét. – Csak ürügyet akartam, hogy megérinthesselek.

Nem, Blake nem az ő esete, de bármelyik lány a világon elolvadna tekintetének hevében. Farrah gyűlölte bevalani, de ő sem volt kivétel.

De legyen átkozott, ha ezt kimutatja!

Küszködött, hogy valami szellemes viszontválasszal álljon elő, és ebben a pillanatban Blake lehajtotta a fejét, és a fülébe súgta:

– Még mindig nyálasan tartod a csajozós szövegemet?

Farrah kirántotta a kezét Blake kezéből, és úgy tett, mintha meg sem hallotta volna a nevetését. A mély, bارسonyos hang végigdöngött az üres lépcsőházon, zengésével kitöltötte a teret.

Farrah minden méltóságát igyekezett összeszedni, hogy válaszolni tudjon.

– Ami azt illeti, igen. Nem is vagy olyan szexi, mint amilyennek gondolod magadat.

Hazugság.

– Rengeteg olyan jó megjelenésű srác van, mint te.

– Aha! Szóval szerinted jó megjelenésű vagyok.

A francba!

– Csak testben.

– Hát, éppen ezt jelenti a jó megjelenés.

– Fontosabb dolog is van annál, mint hogy itt álljak és vitatkozzak veled. Tehát ha...

– Milyen fontosabb dolog? Például könnyes-nyálas lányregényeket olvasni? – kérdezte Blake a csuklójáról

lógó nejlontáskára pillantva. A *Szerelmünk lapjai* átlát-
szott a vékony piros műanyagon.

– Nem várom el, hogy megértsd, de ez egy nagy szerelem története – dünnyögte Farrah.

– Ahogy tetszik. Nem vagyok a szerelmi történetek ellen. Ráadásul, ha nem csak vitatkozni akarnál velem, van néhány ötletem – mondta meglehetősen sejtető hangon. – Te meg én a szobámban. Nagyszerű szerelmi történet.

Farrah felhördült.

– Arról ne is álmodj! Nem vagy az esetem.

– Én mindenkinek az esete vagyok.

Farrah nem vette a fáradságot, hogy Blake arroganciáját válaszra méltassa. Elsuhant mellette, majd fel a lépcsőn.

– Jó éjszakát kívánok nektek; töltsétek együtt, te és az egőd! – szólt hátra.

– Az egómmal mindig jó éjszakánk van. Aproposó – kiáltotta utána Blake. – Nem jó, hogy elmész, de szép látvány vagy hátulról is.

Farrah összeszorította az ajkait, és küzdött, hogy el ne mosolyodjon a szándékosan közhelyes szövegen.

Blake Ryannek talán jobb humorérzéke van, mint feltételezte róla, de nem főszereplő alapanyag.

Nála nem.

Közel sem.

MÁSODIK FEJEZET

Blake még mindig vigyorgott, amikor belépett a szobájába, és felkapcsolta a világítást. Az a kifejezés Farrah arcán, amikor megkérdezte tőle, hogy még mindig nyálasnak tartja-e a csajozós szövegét.

Megfizethetetlen.

Farrah a FEA-n volt, ami azt jelenti, hogy tiltott préda. De ez nem jelenti azt, hogy ne flörtölhetne vele.

Valahogy érdekessé kell tenni az életet.

Blake az asztalára dobta a kulcsait, és szemügyre vette apró királyságát. Technikailag ez az ő és Luke közös kis királysága volt, legalábbis addig, amíg az orientációs hét véget nem ér, és Luke be nem költözik a fizetővendéglátó családhoz.

Luke azonban nincs itt, ami azt jelentette, hogy Blakének mind a 14 négyzetméter a rendelkezésére állt.

Összehasonlítva a Texas Southeastern University kampuszán kívüli szállásával, ez a hely egy szeméttelp. A sötét

fapadló nyikorgott. A salakblokk falak mintha börtöncella falai lettek volna. A két egyszemélyes ágy mintha tízévesekre lett volna méretezve. Azonban a FEA kollégiumában volt valami, ami a TSU-lakásban nem: szabadság.

Ezért a luxusért Blake lemondana a világ összes plazmatévéjéről és king-size ágyáról.

Lehanyatlott az ágyára, lehunyta a szemét, élvezte a csend luxusát. Nincs bámulás. Nincs suttogás. Nincs semmi más, csak a csend, egy kis szoba békéje egy nagyvárosban, távol az otthonától, a világ másik felén. Február óta először érezte úgy, hogy végre kap levegőt.

Blake egyedi telefonos ébresztőjének zenei hangjai szakították félbe a boldogság állapotát. Cleo töltötte le, amikor tavaly nyáron járni kezdtek. Minden nap hajnalban, napkelte előtt ébredt az amerikaifutball-edzőtábor miatt, és utálta a 4:30-kor megszólaló alapértelmezett riasztást.

Vissza kell állítania.

Blake kinyitotta az egyik szemét. 19:30 volt, ami azt jelentette, hogy Austinban reggel 6:30. Ideje hazatelefonálni.

Hasra fordult, kinyitotta a laptopját. Csak bámulta a Skype-ikont, és mielőtt megnyomta volna a hívás gombot, kifogásokat keresett, hogy miért kell rövidebbre fognia a beszélgetést.

Megkönnyebbülésére Joy válaszolt a hívására.

– Ideje volt, lúzer – szólt Joy, és burgonyaszirmot patintott a szájába. – Késtél.

– Jól emlékszem? Te írtad a *Hogyan szerezzünk barátokat és befolyásoljunk másokat?* című opuszt? – kérdezte Blake, és ujjával megérintette az állát. – Egy pilla-

nat. Ahhoz, hogy ezt megírd, gyakorolnod kéne. Sajnálom, tévedtem.

– Haha. Úgy tűnik, Sanghaj semmit nem javított a szörnyűséges humorérzékedben – mondta Joy a fejét csóválva. – Szörnyen nézel ki. Az ott egy *pattanás*, amit az álladon látok?

Az nem lehet. Neki nincsenek pattanásai.

Ennek ellenére Blake végighúzta a kezét az állán, hogy ellenőrizze, nincsenek-e rajta nem kívánt dudorok. Semmi, kivéve egy karcolást a nem sokkal korábbi össze-
ütközéstől.

– Marhaság.

– Igen, de bejijedtél – kacagott Joy. – Olyan hiú vagy!

– Most azonnal leteszem.

– Tedd azt!

– Azt fogom tenni.

– Rendben.

– Rendben.

Egymásra bámultak.

Először Joy adta be a derekát. Vigyorgott.

– Hiányzol, bátyó!

– Nekem is hiányzol.

Blake húga igazi kis átok volt, nagyon idegesítő, de egyben az egyik legjobb barátja, akit szeret. Többnyire.

Néha.

– Milyen Sanghaj?

– Remek. Nagyrészt. Kicsit zajos és szennyezett, de... – Blake vállat vont. – Nem lehet mindenben tökéletes.

Boldog volt, hogy Sanghajban lehet; bárhol, kivéve Texast, tényleg. Az igazat megvallva azonban Kínát különösnek és nyomasztónak találta. Az étel furcsa volt, az

emberek bámultak rá, bárhová ment, és mindenből sok volt. Mindenhol, mindig.

Zaj. Fények. Autók. Blake Texas csendes külvárosában nőtt fel; úgy érezte, mintha valaki kitépte volna az akváriumából, és ledobta volna egy autópálya közepén, a csúcsforgalomban.

Nem mintha ezt valaha is elmondaná a családjának. Így is eleget hallgatta tőlük, hogy milyen rossz döntést hozott.

Ráadásul már majdnem egy hete érkezett. Rengeteg ideje volt alkalmazkodni Ázsiához.

– Készen állsz a TSU-ra? – kérdezte Joyt.

– Persze. Egész nyáron arra készültem. Ráadásul elég sokszor meglátogattalak az egyetemen ahhoz, hogy tudjam, milyen.

A helyi közösségi főiskolán töltött egy év után másodévre Joy átkerült a TSU-ra.

– Cleo csodálatos volt. Elmagyarázott mindent, amit tudnom kell. Milyen órákat vegyek fel, milyen bárókba járjak, milyen fiúkkal.

Blake gyomra összerándult az aggodalomtól.

– Nem is tudtam, hogy olyan sok időt töltöttetek együtt.

– Hm, Cleo olyan, mintha a nővérem lenne – felelte Joy kissé éles hangon. – Egy nap ő *tényleg* a nővérem lett volna, vagyis a sógornőm, ha nem cseszted volna el a dolgokat.

Már megint itt tartunk.

– Ne kezd ezt újra!

– Nem kezdek el semmit.

– Akkor jó.

– Csak annyit mondok, hogy Cleo a legjobb barátnőd, aki csak lehetett volna...

Blake felnyögött.

– Az ég szerelmére, ezt már többször megbeszéltük...

– ...de te *szakítottál vele* – mondta Joy a fejét rázva. –

Mit gondoltál magadban?

– Azt gondoltam magamban, hogy ez az én szerelmi életem, és semmi közöd hozzá.

Ez most olyan alkalom volt, amikor Blake nem szerette a húgát. Egész nyáron a Cleo-ügyet emlegette. Blake azt hitte, mostanra már túl van rajta.

Úgy tűnik, mégsem.

– Anya és apa is elég dühös.

– Mondj valamit, amit nem tudok.

Az amerikaifutball-csapatból kilépés és a Cleóval való szakítás között Blake idén nem igazán kedveskedett a szüleinek.

– Joy? A bátyád van a vonalban?

Joy mosolygott.

– Emlegetett számár...

– Kit nevezel te számárnak? – kérdezte Blake anyja, játékosan korholva lányát. Megbökte az arcát a képernyő előtt. – Szia, kicsim!

– Szia, anya!

– Eleget eszel? Mintha fogytál volna.

Joy felnevetett.

– Nekem ez a végszó. Hagylak, csevegj anyával – azzal felállt. – Beszélj keveset, nem érhet baleset.

– Ennek semmi értelme.

– Mindegy. Majd beszélünk!

Blake anyja nem vesztegette az idejét, rögtön a lényegre tért.

– Milyen az étel Kínában? Azért nem eszel? Ó, Blake, ha mindenáron külföldön akartál tanulni, mehetnél volna inkább Európába.

– Eszem, és az étel is rendben van. Ne aggódj!

Meg kellett szokni, de ennyi. Kiderült, hogy amit a kínai éttermekben otthon Tso tábornok csirkéje vagy édes-savanyú mézes csirke néven lehet kapni, az Sanghajban nem létezik, ahogy azt Blake tegnap este felfedezte, amikor azt próbált rendelni.

Helen Ryan éles tekintettel szemlélte fiát.

– Az anyád vagyok. Az én dolgom, hogy aggódjak, különösen akkor, ha egy évet töltesz valami furcsa országban a világ másik végén.

– Az a helyzet, hogy az Egyesült Államokon kívül bármely ország „furcsa” – jegyezte meg. Ő volt az első a családjában, aki az Egyesült Államok más vidékein és Nyugat-Európán túl járt. Ezért megértette aggodalmukat, de a családja úgy viselkedett, mintha nem egy nemzetközi nagyvárosban, hanem háborús övezetben tanulna.

– Tudod, mire gondolok – mondta Helen, karkötőjét csuklóján körbecsavargatva. – Biztos vagyok benne, hogy az emberek kedvesek, de nem mehetnél volna valami ismerősebb helyre? Például Londonba. Ők legalább beszélnek angolul. Lehet, hogy még nem késő váltani a programok között a tavaszi félévre.

– Pont az a lényeg, hogy ismeretlen helyre menjünk. – Arról nem is beszélve, hogy Sanghaj sokkal messzebb volt az otthonától, mint London. – Ráadásul a kínai hasznos nyelv.

– Azt hiszem, igazad van – sóhajtott fel Helen. – Aggódok érted, Blake. Egész évben furcsán viselkedtél.

– Van néhány dolog, amit ki kell találnom. – Például azt, hogy mi a fenét fog csinálni most, hogy a futball kikerült a képből, és az életével akart foglalkozni. – Nem lesz semmi bajom. Ígérem.

– Rendben – mondta az anyja, bár a hangja nem olyan volt, mintha sikerült volna meggyőzni, de ejtette a problémát. – Akarsz beszélni az apáddal? Itt van valahol.

A nappali felé fordult.

– Joe!

– Nem! – tiltakozott Blake, és idegességében felköhögött. – Úgy értem, máskor. Nemsokára órám lesz.

– Ilyen későn este?

– Ó, igen. Elmegyünk... az éjszakai piacra a csoporttal – dűnnyögte Blake.

– Rendben, menj csak – mondta Helen, és kissé csalódottnak látszott. – Jó szórakozást! Majd beszélünk. Szeretlek.

– Én is szeretlek, anya.

Blake kijelentkezett. Ez elég meleg helyzet volt. Nem akart beszélni az apjával, amikor egy ideje már Joe Ryan hangja visszhangzott a fejében, mint valami rossz álom.

HÜLYE vagy? Túl erősen fejbe ütöttek játék közben? ...Nem hagyhatod abba a futballt! ...Az egyetlen dolog, amiben jó vagy! ... Aki kilép a csapatból, az lúzer...

Tompa fájdalom lüktetett Blake halántéka mögött. Megőrijtette a gondolat. Az apja...

Ekkor hangos csapódás hallatszott, Blake összerezzen. Azt hitte, hogy a hangot fejfájása riasztó fokozódása miatt érzi, de aztán meglátta szobatársát az ajtóban.

– Bocs – mondta Luke Peterson. Arca grimaszba rándult. Majdnem 190 centi és legalább 110 kiló; teljesen úgy

nézett ki, mint egy amerikaifutball-játékos. – Túl sokat ittam.

– Semmi gond – felelte Blake, és szemügyre vette szobatársa kipirult, tömzsi arcát, bőréhez tapadó barna haját.

– Hol ittál? Egy szélcsatornában?

– Haha. – Luke öntudatosan végigsimított a haján.

– Courtney szobájában alapoztam az alapozóra. Most a Gino'sban vannak, de itt felejtettem a pénztárcámat.

A Gino's egy lepusztult, olcsó kocsmá az egyetem közelében; a FEA-diákok hamar felfedezték, kedvenc alapozó helyük lett. Az étel gyenge, de az italok olcsók, és ez mindenben megfelel az egyetemisták igényeinek.

Blake-et nem igazán érdekelte az étel vagy az ital. Energiát nyerni és szolidaritásból járt kocszmákba. Ilyen helyeken ismeretlenek a legegyszerűbb dolgokban találhatnak kapcsolódási pontot, például hogy szeretik a zenét vagy a kedvenc csapatuk góljait nézik a tévében. Mindenkit szívesen látnak, függetlenül attól, hogy azért van-e ott, hogy együtt lógjanak vagy ismerkedjenek, vagy a bánatukat akarják italba fojtani.

– Tökéletes időzítés – mondta Blake, azzal felállt, és pulóverét áthúzta a fején. Őrült forróság tud lenni a Gino'sban. – Én is éppen oda készültem indulni.

Az apja tartsa meg magának a véleményét. Blake nem akarta, hogy az öreg tönkregyegy a Sanghajban töltött idejét.

Mi a nagyszerű dolog abban, ha az ember több mint 11 000 kilométerre van az otthonától? Bármit megtehet, amit csak akar.

HARMADIK FEJEZET

– Dönteniünk kell! – Olivia Tang tollat halászott elő a táskájából, és egy koktélszalvétára firkált. – Pró/kontra listákat fogok készíteni. Közéleg az ünnep, és ha nem foglalnunk hamarosan, nem lesz helyünk.

– Az ünnep több mint egy hónap múlva lesz – mutatott rá Sammy Yu. – Bőven van időnk.

– Ez itt Kína. Tudod, hányan fognak utazni akkor? *Sokan* – mondta Olivia, mielőtt bárki válaszolhatott volna. – Szeretném, ha biztosra mennénk, nehogy az erdőben kelljen kempingeznünk, ahelyett, hogy a tengerparton napoznánk.

– A kempingezés elég jól hangzik – mondta Sammy. Olivia a homlokát ráncolta.

– Vagy elmehetnénk napozni. A napozás is jól hangzik. Farrah, Courtney Taylor és Kris Carrera vidám pillantást váltott, mintha élveznék a helyzetet. Olivia tagadása ellenére nyilvánvaló volt, hogy Sammy eléggé kedveli.

Farrah nem igazán tudta, Olivia miért nem akar tudomást venni róla. Sammy jó megjelenésű, kedves, vicces srác volt, matek szakos a Harvey Mudd Egyetemen, az ország egyik legelittebb bölcsészettudományi egyetemén. Minden lány (és minden ázsiai anya) álma.

– Nincs szükség pró/kontra listára, hiszen elég egyszerűen szavaznunk róla – mondta Courtney, azzal Olivia koktélszalvétájára tette a kezét, így kikényszerítve, hogy hagyja abba az írást.

– Szeretek listákat készíteni.

– Tudom, édes szívem, de ha nem vetted volna észre, egy bárban vagyunk – mondta Courtney, és körbelengette karját a Gino'son. – Tegyük pontot ennek a végére, hogy élvezhessük a pillanatot! Tegye fel a kezét, aki Thaiföldre akar menni!

Farrah, Sammy és Leo Agnelli felemelte a kezét. Olivia vágyakozó pillantást vetett a listáira, aztán ő is felemelte a kezét.

– Japán?

Kris.

– Fülöp-szigetek?

Courtney és Nardo Crescas.

Nardo ekkor Krisre nézett.

– Nem akarsz a Fülöp-szigetekre menni? A családod onnan származik.

– Pontosan azért. Minden évben elmegyek oda – ási-tott Kris. – Köszönöm, inkább nem.

– Luke korábban említette, hogy ő is a Fülöp-szigetekre akar menni, úgyhogy ezt talonba tesszük. Akárhogy is, Thaiföld nyert. Holnap lefoglaljuk a jegyeket – tapsolt

Courtney. – Hurrá! Ezt ünnepeljük meg valamivel! Szó-
rakozzunk!

– Várj! Egy pillanat, egy pillanat! Még nem döntöttük
el, hogy Thaiföldön belül hova akarunk menni – tiltako-
zott Olivia.

– Liv – szólt Farrah, és átkarolta barátnője vállát. – Ezt
majd holnap kitaláljuk.

Olivia felsóhajtott.

– Rendben. De ha egy csótányos motelbe kerülünk,
mert nem lesz máshol hely, ne mondd, hogy nem figyel-
meztettelek.

– Nem fogom azt mondani.

Farrah-t az sem érdekelte volna, ha végül autóban
alszanak az út szélén. Csak az számított, hogy elmehet
Thaiföldre.

Négy nap a FEA-n, és a félév már érdekesebb volt, mint
az egész első év a CCU-n, a California Coast Egyetemen.

Farrah gyomra remegett az izgalomtól. Utazások, új
emberek, és a sok ötlet, amit az idei országos diák bel-
sőépítészeti versenytől kap... Sanghaj élete eddigi legjobb
döntésének tűnt.

Az is sokat számított, hogy nagyszerű baráti társasága
van. Farrah a repülőtéren ismerkedett meg Olivával,
amikor a FEA-transzferre várt, hogy az egyetemre vigyék.
Olivia összebarátkozott Krisszel és Courtney-val, akik
bemutatták őket a fiúknak (Courtney úgy gyűjtötte a bará-
tokat, mint Mardi Gras bulizók a gyöngyöket), a többi
pedig már történelem.

– Ha már Luke-ról esett szó, hol van? – kérdezte Leo,
és körülnézett, eltűnt barátját keresve. – Jó régen elment
a pénztárcájáért.

Farrah megpróbálta figyelmen kívül hagyni a második, aggasztóbb gyomorremegést, ami menetrendszerűen előfordult, amikor Leo megszólalt. És valahányszor Leóra nézett. Vagy rá gondolt.

Blake-vel ellentétben Leo száz százalékig az esete volt. Végre egy fiú, akinek láttán megdobbant a szíve, ha belépett a szobába! Göndör, sötét hajú, ismerős mosolyú fiú, aki öt nyelvet beszél, és kapásból képes klasszikus szerzőket idézni.

Kár, hogy a nevezett fiú foglalt.

– Biztos vagyok benne, hogy hamarosan itt lesz – mondta Courtney, és Leóhoz simult.

Sok mindent el lehet mondani Courtney-ről, de azt nem, hogy nem lépett gyorsan. Farrah-nak még bemutatkozni sem volt esélye, amikor Leo és Courtney az első estén már smárolt a 808 egyik sarkában.

Nem jártak „hivatalosan”, de csak egymással jöttek össze. Az egyetemen ez alapvetően ugyanaz volt, mint egymással járni.

Farrah az italát kortyolgatta, és tekintetével a bárt pásztázta, hogy ne kelljen a párra néznie. A Gino's olyan volt, mint egy amerikai főiskolai bár a sokadik hatványon. Diákok tömegei, helyiek és külföldiek ültek a zsúfolt asztalok körül, az asztalokon halmokban álltak a hamburgerek, a sült krumpli és az alkohol. Az Államok legfrissebb Top 40-es slágerei bömböltek a mennyezetre szerelt hangszórókból, elnyomták a hátul elhelyezett két sörpogaszaltól jövő lármát. A korábbi törzsvendégek falfirkái borították a falakat, egészen a plafonig.

Farrah az asztalukhoz legközelebb lévő üzenetekre koncentrált. *Legyél kedves a taxisofőrrel* – tanácsolta

valaki, aki fekete filctollat használt –, *különbén úgy jár-hatsz, hogy otthagya a semmi közepén*. Fölötte véletlenszerű telefonszám állt, még feljebb egy egyszerű hashtag: #ballsballsballs.

A kocsmai graffiti imádnivaló.

Olivia odahajolt Farrah-hoz.

– Jól vagy? – kérdezte sűgva. Ő volt az egyetlen, aki tudott Farrah vonzalmáról.

– Igen – hazudta Farrah. Courtney a barátnője, Leo pedig (valamilyen szinten) Courtney barátja, és ennyi. Különbén is, Farrah életében nem először fordult elő viszonzatlan szerelem. Rendszerint olyan srácokba esett bele, akiket nem kaphatott meg, és ez akkor is így volt, ha nem is tudta, hogy a kiszemelt srác már foglalt. – Tűttettem magamat rajta.

Oliviát ezzel mintha nem sikerűlt volna meggyőznie.

– Miről beszéltek? – kérdezte Sammy, fejét Olivia válla felé tolva. – Mondjátok el nekem is!

– A törődj-a-saját-dolgoddal génről – felelte Olivia, és szavainak ellentmondóan mosolygott. Nehéz volt nem mosolyogni Sammy társaságában.

– Ugyan már! Nem mondom el senkinek! Tudok titkot tartani – bizonygatta Sammy, szemöldökét összevonva. – Valami szaftos kis téma?

– Piszkos a fantáziád – felelte Farrah, és játékosan megdobta egy szál sült krumplival. – Nektek, srácoknak soha semmi nem jár az eszetekben, csak a szex?

– Nem. Néha a kajára is gondolunk – felelte Sammy, azzal elkapta a sült krumplit, és a szájába tolta.

Olivia oldalba könyökölte. Sammy válaszul megcsiklandozta, amitől a lány visítani kezdett, és úgy nevetett, hogy majdnem leesett a padról.

Farrah a pohár mögé rejtette széles mosolyát.

– Nahát! Ó, nézzétek! Ott jön a Faragatlan Alak, ajándékokkal – jelentette be Kris, szemöldökét felvonva. – És vele van egy bizonyos Blake Ryan is. Milyen figyelmes!

Farrah a fejét csóválta.

Luke közeledett feléjük, mindkét kezében egy-egy akvárium koktéllal. Nyomában Blake.

– Már megint hülyeségeket beszélsz, Kris? – szólalt meg Luke. Letette az italokat az asztalra.

– Nem is hallhattál engem a zaj miatt.

– Nem is kellett hallanom téged. Anélkül is tudni lehet, mert te mindig hülyeségeket beszélsz.

Courtney felnevetett.

– Van benne valami.

– Te kinek az oldalán állsz? – kérdezte Kris felháborodottan.

– Természetesen a tiéden – felelte Courtney, és megpaskolta Kris kezét. – Ugyanabba a lányszövetségbe tartozunk. Vér és dac, ilyesmi.

Sammy és Nardo mellett, akik a legjobb barátok és csoporttársak a Harvey Mudd Egyetemen, a FEA-n csak Kris és Courtney ismerték egymást még azelőtt, hogy Sanghajba jöttek.

– Egy éjszaka másodszor futunk össze – jegyezte meg Blake, és Farrah-ra kacsintott. – Kezdem azt hinni, hogy te üldözöl engem.

– Én voltam itt előbb.

– Mind ezt mondják – mondta Blake, és átnyújtott Farrah-nak egy doboz sört. – Iszol?

– Nem szeretem a sört.

– Ugyan már! Élj egy kicsit! Lépj ki a komfortzónád-ból!

– Nem sörivás az élet.

Ennek ellenére Farrah átvette tőle a Tsingtao sört. Keze a fiú kezét súrolta, és bőrén mintha elektromos áram sistergett volna végig.

Felbontotta a sört, és arca grimaszba rándult az ízetől.

Blake nevetett az arckifejezésén.

– Nagyon nem szereted a sört.

– Olyan íze van, mint a vizeletnek.

– Honnan tudod, milyen íze van a vizeletnek?

Farrah még egy kortyot ivott.

– Nem tudok beszélni veled. Nagyon fárasztó vagy.

– Semmi gond. Nem muszáj beszélgetnünk, mást is csinálhatunk együtt. Bár nem garantálható, hogy abban nem fáradunk ki.

Blake leült vele szembe. Még egy sima fekete V nyakú pólóban és farmerben is úgy nézett ki, mintha a GQ címlapjáról lépett volna le. A póló kirajzolta széles vállait és izmos karjait, bőre arany árnyalattal ragyogott a bár félhomályában.

Blake észrevette, hogy Farrah csodálattal nézi, és fanyar mosollyal nyugtázta.

– Tetszik a látvány?

– Láttam már szebbet is – felelte hang nélküli számozgással. És valóban látott már szebbet. Olaszország múzeumainak szoborgyűjteményeiben.

Blake olyan magabiztossággal mosolygott, mint aki pontosan tudja, hogy ő a legdögösebb srác a teremben.

Luke mondott neki valamit. Amikor Blake elfordította a fejét, Olivia megragadta Farrah karját.

– Ez meg mi volt?

– Micsoda mi volt?

– Az – mutatott Blake felé. – Majdnem elolvadtam, olyan forró szexuális feszültség volt köztetek.

– Ugyan! Túl sokat ittál – Farrah el sem tudott volna képzelni ennél abszurdabb kijelentést. – Nem volt semmiféle szexuális feszültség.

– Ó, szivi! Dehogynem. Igenis volt. Miért tagadnánk? Blake nagyon jó pasi – mondta Olivia, és halkabbra fogta a hangját. – Segítene túljutni... tudod-kin. Tudod, azt mondják, a legjobb módja annak, hogy túljussunk valakin, az, ha valaki más alá kerülünk.

Farrah életében először volt hálás azért, hogy ha alkoholt ivott, mindig kipirult az arca. Így nem látszott, mennyire elpirult, és milyen zavarban van.

– Nem az én esetem.

– Ne légy már nevetséges! Ő minden lánynak az esete. Farrah felsóhajtott. Elege volt abból, hogy ezt hallja.

– Fiúk, lányok, nézzétek, mit hozott Luke! – szólt Courtney, és egy pakli kártyát mutatott fel. – Mit szóltok? Alsó, felső, király, ász?

– Hogy a fenébe ne?! Én vagyok a legkirályabb király – mondta Luke a mellkasát döngetve. – Ossz!

– Figyelemre méltó, hogy mennyire hasonlítasz a gorillához – jegyezte meg Kris.

– Harapj meg!

– Ahogy óhajtod.

– Gyerekek, csillapodjatok!

Courtney megkeverte a kártyát, és osztott. A kártyalapokat képpel lefelé helyezte el a becsempészett palack *pajcsiu* körül. Az ital az elmúlt egy órában felbontatlanul állt. Úgy tűnt, a személyzetet nem érdekli, de a csoportban senkinek sem volt bátorsága kinyitni. A *pajcsiu*, amelynek alkoholfoka harminc és ötven között volt, a csempészett szesz kínai megfelelője volt. Nem tréfa ital.

– Normál szabályok, igaz? Az ász az ivás, a kettő az te, a három az én, a négy a padló... – sorolta Courtney az utasításokat egy szuszra.

– Egy dolgot kivéve egyetértek – szólalt meg Blake. – Az ász az vállatólap. Aki ászt húz, annak mindenki feltesz egy kérdést, és válaszolnia kell rá. *Őszintén*.

– Óóó – mondta Courtney elmosolyodva. – Ez tetszik. Nagyon tetszik.

Farrah összehúzta a szemöldökét. Ha valaki, akkor Blake az a típus, aki közbeavatkozik, és módosítja a szabályokat.

Belemelegedtek a játékba. Felváltva húztak egy-egy kártyalapot. Mindegyikhez előre meghatározott szabály tartozott. Az első néhány fordulóban Farrah ártalmatlan kártyákat húzott, például tízest (csoportosítás) és egy ötöst (minden srác iszik).

Az ötödik fordulóban elfogyott a szerencséje.

Miután Olivia hármast húzott (én, ami azt jelentette, hogy innia kellett), Farrah következett. Alaposan megvizsgálta a fennmaradó kártyákat. Keze a hozzá legközelebbi lap fölött lebegett, de meggondolta magát, és a másik oldalról húzott. Megfordította.

Ász. Az első, amit aznap este kihúztak.

Az asztaltársaság éljenzésben tört ki.

Farrah felnyögött.

– Gyűlöllek titeket!

– Senki sem kényszerített arra, hogy ezt a kártyát válaszd. Ez a sors keze – mondta Sammy némi kárörömmel.

– Jól van, jól van. – Farrah beletörődött az úgynevezett sorsába. Széttárta a karját. – Készen állok. Rajta, kérdezzetek!

Kérdeztek. Barátaitól csak úgy záporoztak rá a kérdések. Ahogy az várható volt, a legtöbb szexuális tartalmú volt, de ártalmatlan kérdés is akadt.

Voltál már édes hármásban? Nem.

A legfurcsább szex-tett-hely? Vízimentő magasles a strandon (attól függően, hogyan értelmezi a „szex-tett” szót).

Fantáziáltál már arról, hogy hírességekkel...? Ian Somerhalder vagy Henry Cavill. Vagy mindkettő egyszerre. Farrah ezt az utolsó részt viccként tette hozzá, bár erre a fiúk spekulatív pillantásokat vetettek rá.

Férfiak. Olyan kiszámíthatóak!

Blake tette fel a következő kérdést:

– Ha összejöhetnél valakivel a cserediák társaságból, kit választanál?

Farrah megdermedt. Mindenki várakozóan bámult rá, ő pedig minden erejével azon dolgozott, hogy kifejezés-telen tekintettel nézzen maga elé, és pillantása véletlenül se rebbenjen Leo irányába. Meg volt győződve arról, hogy ha megmozdul, elárulja magát. Arra gondolt, hogy kitálal valamit, de nem akarta, hogy valaki azt higgye, odavan érte, amikor valójában nem ez a helyzet.

Hazudjon vagy igyon? Egyrészt a *pajcsi* illatától is hányingere volt. Másrészt...

Basszák meg!

Farrah kézbe vette a *pajcsi* palackot, és a tiszta folyadékból töltött egy üres pohárba, majd fejét hirtelen hátrahajtva kiitta az egészet. Visszatartotta a lélegzetét, hogy ne kelljen belélegeznie az ital szagát. Olyan volt, mintha benzint ivott volna.

Barátai spontán tapsvihárban törtek ki.

Blake volt az egyetlen, aki nem tapsolt. Sokat tudó vigyorral figyelte, ahogy kiitta az italt.

Farrah arca grimaszba rándult, ahogy az olcsó, erős folyadék égette a torkát. Mi a fenéért szeretik a kínaiak a *pajcsi*ut annyira?! Olyan a szaga és az íze, mint a sós-borszesznek.

Olivia egy pohár vizet tolt a kezébe, amit Farrah öt másodperc alatt leküldött. Megtörölte a száját a kezével, és mély lélegzetet vett. A hányinger alábbhagyott, de az alkohol brutális utóíze megmaradt.

– Igazi hős vagy – mondta Sammy, azzal Olivia háta mögött átnyúlva megveregette a vállát.

– Ennyire szeretnél eltitkolni előttünk valamit? – viccelődött Leo.

Farrah lazára vette a figurát, könnyed vállrándítással reagált, és elmosolyodott.

– Elhangzott kérdéssel kapcsolatban nem lehet kiegészítő kérdést feltenni – emlékeztette. Nem nézett a szemébe. Leo megadóan felemelte a kezét. – Rendben. Akkor jöjjön egy egészen egyszerű kérdés. Totál mennyi?

Vagyis mennyi azoknak az embereknek a száma, akikkel lefeküdt.

Farrah egy kicsit hallgatott, mielőtt válaszolt volna.

– Nulla.

Olivia tudta ezt, ezért szeme sem rebbent, a többiek azonban úgy bámultak rá, mintha még egy feje nőtt volna.

– Ugye csak hülyéskedsz? – kérdezte Luke.

– Nem.

Farrah zavartan, dacosan szegte fel az állát. Tizenkilenc éves szűz Los Angelesből. Ez manapság ritka. De Farrah egyáltalán nem volt prűd. Több téren is volt tapasztalata, csak sosem ment végig.

– És ezzel nincsen semmi gond. Teljesen rendben van – mondta Olivia, a hűséges barátnő.

– Természetesen teljesen rendben van. – Farrah nem tudta megmondani, hogy Leo arckifejezése mit mutat. Le van nyugözve? Szórakoztatónak találja a helyzetet? Zavarban van?

– Akkor állsz készen, amikor készen állsz. Ne hagyd, hogy bárki meggyőzzön valami másról!

Farrah erőltetett mosollyal nézett maga elé. Úgy döntött, nem említi, hogy ha lett volna lehetősége, már régen elvesztette volna a szüzességét. Tavaly nagyon közel került ahhoz, hogy Garrett Reiss, a nagyon menő harmadéves legyen a megajándékozott, akivel vizuális kommunikáció órára jártak együtt. A harmadik randijuk után eljutott a kollégiumi szobájáig és a döntő pillanatig, aztán Garrett rájött, hogy nincs nála óvszer. Mielőtt azonban a következő randevú megtörténhetett volna, Farrah rajtakapta, ahogy mandulahokit játszik egy másik lánnyal a moziban, és ennyi volt.

Farrah nem akart várni, nem kellett várnia a házasságra vagy az igaz szerelemre (bár ezzel nem lett volna semmi

baj), de egy lánynak kell legyen némi tartása és elvárásai. Sajnos minden alkalommal, amikor közel került ahhoz, hogy megtegye valakivel, aki úgy tűnt, megfelel ezeknek a normáknak, valami közbejött, és tönkretette a dolgot – rossz helyen, rossz időben, nincs óvszer, a pasi seggfejnek bizonyul, stb. A lista folytatódik.

Ezen a ponton Farrah soha nem is akart szexelni. Elképzelte, hogyan fog kinézni a sírköve: ITT NYUGSZIK FARRAH LIN, A VILÁG LEGIDŐSEBB SZÜZE, AKI PRÓBÁLT MEGSZABADULNI SZÜZESSÉGÉTŐL, DE NEM JÁRT SIKERREL. NYUGODJÉK BÉKÉBEN!

– Szóval milyen messzire jutottál? – kérdezte Nardo. Elég kíváncsinak tűnt. – Második? Harmadik? Vagy... – szünetet tartott. – Egy pillanat. Átjutottál az első fázison?

Luke felhorkant; nevetés akart lenni, de köhögéssé változott, amikor Courtney ádáz pillantást vetett rá.

– Természetesen – csattant fel Farrah. – Szűz vagyok, nem apáca.

– Lépünk tovább! Elégszer megszegtük már a nincs utólagos kérdés szabályt ma este. – Blake kihúzott egy bubit: – Én még sosem...

Farrah megkönnyebbülten felsóhajtott, mindenki újra a játékra koncentrált. Nem szégyellte a szexuális tapasztalat hiányát, de azt sem akarta, hogy egész éjjel ezzel nyagassák.

Átnézett az asztalon, elkapta Blake tekintetét, aki diszkrétén rákacsintott.

Hm.

Lehet, hogy Blake Ryan mégsem olyan rossz.